

дихъ за себе си! шомъ додохъ Русситѣ, задължихъ
едного, да ми доведе единъ Русски солдатинъ, да го
видѣхъ съ очитѣ си, защото не можяхъ да станѣ отъ
кревета си! шомъ го видѣхъ пригърнахъ, го, цѣлунахъ
го и казахъ „Благодарѣ ти Господи, че се удостоихъ да
видѣхъ отечеството си, България, освободено, сега нека
умрѣ, ако е тъй писано“. Послѣ казахъ, тѣ почер-
пахъ съ водка солдатица. дадохъ му и бакшишъ и
той си отиде благодаренъ и трогнатъ. Подиръ испи-
титѣ въ Тулча, като се научихъ по Августъ 1878 г.,
че Генералъ Кишелски станалъ Губернаторъ въ Варна,
телеграфирахъ му, като на мой ученикъ, да ме гуди
на нѣкоя служба. Той ми отговори, незабавно да тръг-
нахъ и идѣхъ като пристигнахъ тамъ, назначи ме за
членъ на Окрѣжния Управителенъ Сѣвътъ, нѣ за жа-
лостъ подиръ четири петъ дена отъ септѣ на 1878 г.
бѣше уволненъ, а на негово мѣсто дойде за Губер-
наторъ Негово Високо Прѣвосходителство Царски
Адютантъ, Баумъ Гартенъ, въ врѣмето на когото се
избрахъ за прѣдсѣдатель на сѣщия сѣвътъ и слу-
жихъ до 1881 г. Февруарий 1-ий, когато станяхъ
нови избори, а Г-нъ В. Стояновъ ми каза, като мой
ученикъ, бивши тогава главенъ секретаръ въ Минис-
терството на Народното Просвѣщение, да си уловѣхъ
стария занаятъ по учебното дѣло, и тъй на 15-й Маия
съ указъ бѣхъ назначенъ за Инспекторъ на Разград-
ския учебенъ окрѣгъ, дѣто усердно, дѣятелно и рев-
ностно служихъ до 1885 г! Априлия 22-ий, за което
имамъ три четири писма благодарителни отправени
до мене отъ страна на министерството отъ Народното
Просвѣщение, когато Инспекторитѣ станяхъ изборни
и азъ се избрахъ въ Варна единъ отъ кандидатитѣ.
Притѣсненията, които прѣтърпѣхъ, не бѣхъ малки
тамъ въ Варна. Останяхъ безъ пари! Негово Високо-
прѣвосвященство ми помогнахъ поне за прѣхраната единъ,
два пѣтя, но това не можеше да стане и третий пѣтъ.
Прѣзъ Великата недѣля, когато бѣше се разболѣлъ